Mizah

Müşteri — Topatan yok mu ?

Kavuncu — Topatan çekildi beğüm, şimdi Hasan bey var !

FIKRALAR

Ben malımı bilirim

Bir kadın, komşusunun kulağını bükmek istiyordu:

— Sizin kıza biraz sahip olsanız iyi ederseniz, hemşire hanım... Dün kapının önünde bir delikanlı kendisini öpmeğe teşebbüs etti.

Kızın annesi sakin bir tavırla sordu:

— Muvaffak oldu mu?

— Hayır.

— O halde yanlışınız var. Gördüğünüz benim kızım değildir.

Foya

Kadın mağazaya girdi. Güzel bir kumaş beğendi. Sonra, tezgâhtaki adama dönerek sordu:

— Yıkanınca solmaz mı acaba?

Kurnaz tezgâhtar gülümseyerek:

— Hayır, hanımefendi, dedi. Tıpkı yanaklarınızın alı gibidir...

Kadın evvelâ bu iltifata memnun oldu.. Sonra düşündü, kaşları çatıldı:

— Ya... Öyle mi? Güzel ama.. Başka çeşit bir kumaşınız yok mu?

Maksat bir ama...

Mesut koca öğünüyordu:

— Vallahi, arkadaşlar, size yeminle söyliyebilirim ki, kırk senelik evliyim... Karımın ağzından şimdiye kadar bir kere olsun yalan çıkmış değildir.

Herkes hayret içinde apışıp kalmıştı. Biri:

— Yok canım? diye sordu.

Mesut koca, başını salladı:

— Evet! Burnundan konuşur çünkü.

Dilim

Mişonla Salamon o gün öğle yemeği faslını kavun ve peynir ekmekle kapatmaya karar vermişlerdi. Kavun geldiği zaman Mişon kesti, dilimlerden kimi kalın, kimi ince kesilmişti. Nezaket icabı, intihabı arkadaşına bıraktı:

— İstediklerini al, Salamon dedi.

Salamon dilimlerin en kalınlarını kendi önüne çekince Mişon yaygarayı kopardı:

— Aşkolsun, Salamon! Nezaket nedir, bilmezsin? Kavunları bana sen uzatmış olsaydın ben en ince dilimleri kendime alırdım.

Salamon güldü:

— İyi ya, kuzum. Yine en ince dilimler sana kaldı. Ne şikâyet ediyorsun?

Boşuna zahmet

Bir aile toplantısında, küçük hanım şarkı söylemişti. Bitirdikten sonra yanına Perihan Altındağ yaklaştı:

— Sesiniz beni hayrette bıraktı, dedi.

Genç kadın bu «iltifata» teşekkür etti ve:

— Dört senedir ders alıyorum dedi. Şimdiye kadar hocama binlerce lira verdim...

Perihan Altındağ;

— Ya? dedi. O halde sizi bir akrabamla tanıştırayım.

— Akrabanız da şarkı mı söyler?

Perihan Altındağ:

— Hayır, dedi, iyi bir avukattır. Hocanızı dava eder, verdiğiniz paraları geri alır...

Darısı dostlar başına!

Vali Lûtfi Kırdar, eski tanıdıklarından birini bir işe yerleştirmişti. Aradan bir kaç gün geçtikten sonra, ona rastgeldi:

— Nasıl, memnun musun? diye sordu. İş sıkı mı?

Eski tanıdık cevap verdi:

— Hiç değil. Sabahları sekizden evvel istediğim zaman gidiyorum, akşamları da beşten sonra istediğim vakit çıkıyorum, kimse karışmıyor!.

Ne çare

«Aylık Ansiklopedi» nin sahibi Server İskit, şimdi meşhur olan bir romancıdan bahsediyordu:

— Şayanı hayrettir! diyordu. Oğlan kendisinde san'at ve istidat namına bir şey olmadığını farketmeğe başladı da, şimdi itiraflarda bulunuyor.

Onu dinleyen Âdil Akba:

— Ya, dedi. Öyle mi? Yazı yazmayı bıraktı demek!

Server İskit kuvvetli bir kahkaha koyuverdi:

— Ne münasebet canım, dedi. Şimdi meşhur olduğu için roman yazmağa devam ediyor!

— Aferin kocacığım, dedi. Yavaş yavaş nezaket kaidelerini öğrenmeğe başlıyorsun. Kim öğretti bunu sana?

— Babam.

— Baban mı?

— Evet. Bizim köyde adettir: ineklerin geldiğini görünce kapıları açarız...

Halden anlar

İş hususunda görüşmek için buluşmuşlardı. Patronlardan biri cıgarasını tüttürürken:

— Derhal sadede girelim, azizim, dedi. Çok konuşmak benim âdetim değildir.

Öteki pürosundan bir nefes çekti:

— Bilirim, dostum, diye cevap verdi. Ben de evliyim...

Bilâkis

Müzeler Müdürü sayın Tahsin Öz'e, bir kaç ressam gelmişti. Söz arasında talihsiz bir ressam arkadaşlarından bahsetmeğe başladılar. Biri:

— Zavallı, dedi. Tablolarına hiç müşteri bulamıyor. Son günlerde, natürmort yapmak için aldığı modellerini yemeğe başlamış.

Ötekisi:

— Ben, dedi. Ona dün rastladım. Teselli etmeğe çalıştım: «San'atin nasibi budur! dedim. Bir çok büyük san'atkârlar sefalet içinde ölmüşlerdir.

Tahsin Öz gülümsedi:

— Halbuki, dedi. Bu sefalet içinde yaşamağa mahkûm!

SALON

Hazırlıkları bitmek üzere olan bu nefis kadın mecmuası bir kaç hafta sonra çıkıyor.

Türkiye'nin fikir ve zevk sahibi bütün muharrirleri en güzel yazılariyle SALON'a yardım etmişlerdir. Baştan başa bir san'at şaheseri olan bu mecmuamızı harikulâde takdir edeceksiniz.

Teşbih

Şehrin en güzel kızlarından biri, hacı ağaların en zenginlerinden biriyle evlenmişti. Kocasından bir tek şikâyeti varsa o da, bir türlü nezaket kaidelerini öğrenememesi idi.

Fakat, hacı ağa, kaynanasının geldiğini pencereden görünce hemen koşup kapıyı açtı. Bu nazik hareket, gelin hanımın hoşuna gitmişti:

SAYI: 64 ÇİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 26 EYLÜL 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Allah ! Diyip Duranlar...

o

Bektaşi demleniyormuş. Karşısına bir münasebetsiz geçmiş, başlamış siyasetten, şundan, bundan konuşmağa. Halbuki, baba erenler, içki sofrasında böyle şeylerden hoşlanır takımından değil. Var mı kahkaha? Var mı saz? Gelsin bu tarafa.

Derken herif, işi tarikate dökmüş, yaveledikçe yavelemiş ve sonunda sormuş:

— Erenler, demiş. Mevlevilerle sizin aranızda ne gibi bir fark vardır.

Bektaşi babası, hem taşı gediğine koymak hem de münasebetsiz muhatabını susturmak gayesiyle işi kesmiş, atmış:

— Onlar, demiş. Allah der dönerler, biz ise Allah der dururuz!

Halk Partililer arasında garip, acayip, birbirine zıd fikirler aldı, yürüdü.

Kimi:

— Islahat lâzım!

Diye barbar bağırırken, kimi:

— Hayır, mevcudiyetimizi muhafaza için birbirimize kenetlenmeli, iyi kötü, bu işi böylece devam ettirmeliyiz!

Diyor.

İfrat ve tefrit. Halk Partisinin bugünkü alâmeti farikası gibi bir şey oldu.

Halbuki, içerisinde yürümeğe başladığımız demokrasi yolunda, böyle türlü zihniyetler gösteren bir partinin yaşamasına maddi imkân yoktur.

Islahat taraftarları, müfritleri yola getiremezlerse ayrılmak ve zamanın icaplarına uyan yeni bir parti kurmak zorundadırlar.

Amma, bu vaziyet karşısında müfritler de onlara şöyle diyebilirler:

— Nasıl siz dönüyorsunuz amma, biz Allah dedik durduk!

Mizahçı

BALTAYI TAŞA

Halk — Tebrik ederim, himmetinizle, halk bir tarafa parti bir tarafa ayrıldı!

ZURNADA PEŞREV

Luzumsuz İlgaların Zararları...

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

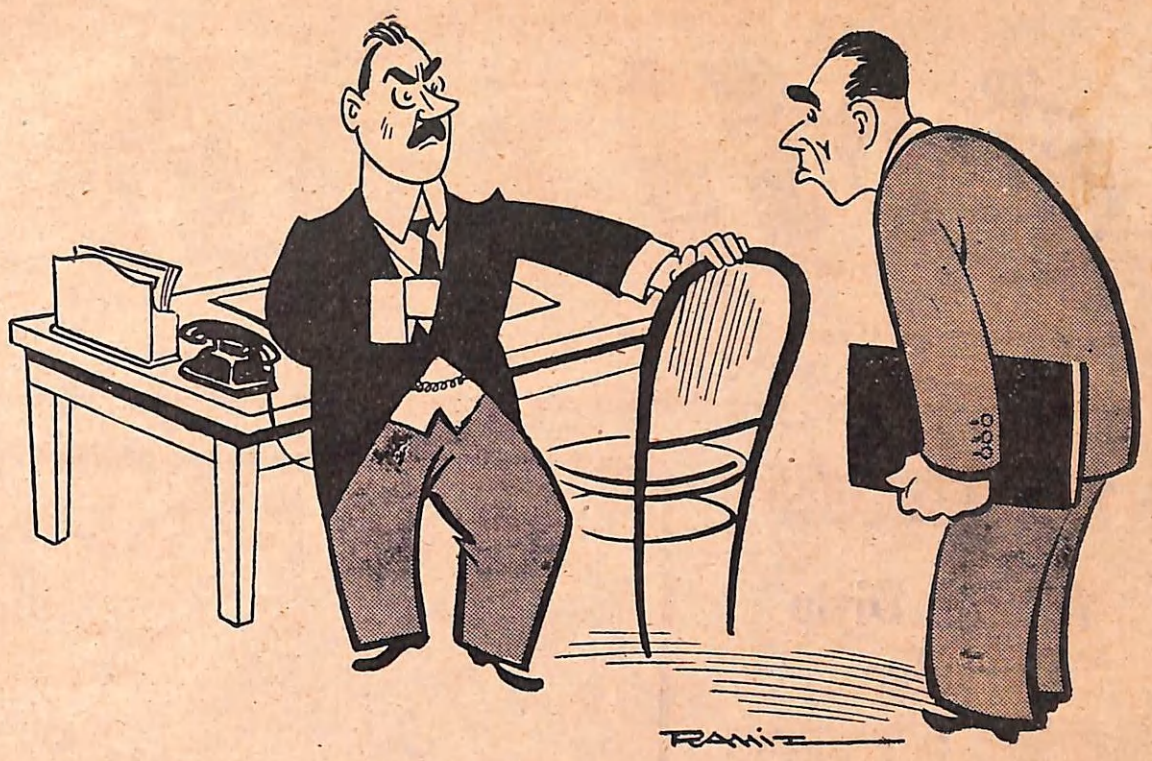

— *Daireye sabahları saat on bir de geliyor, akşamları da dörtte kirişi kırıyormuşsunuz. Bu ne demektir?*

— *Affedersiniz, fena bir maksatla değil, terfiim yaşlaştığı için kendimi müdürlüğe alıştırıyorum!*

Şu bizim Cumhuriyet inkılâbının ortadan kaldırdığı bazı unvanlar, rütbeler var ki: aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen insan hâlâ onlardan ayrılamıyor, onlarsız edemiyor, bir yadırgama hissine düşüyor; tütün tiryakisinin sık sık elini cebine atması gibi bir takım acayip, garip, anlaşılmaz hareketler yapmağa mecbur kalıyor.

Bunlardan bir tanesi de sivil paşalığın ilgasıdır! Halbuki ne vardı bunu kaldıracak? Ne kötülüğü, ne fenalığı görülmüştü?

Bir kere insan «paşşa» oldu mu, vezirliğe yükselmiş, milletin arasında sivrilmeğe yüz tutmuş, hak kazanmış adam demekti. Böyle bir adam, bir gün idbare bile uğrasa gene «paşa» ydı, gene sivrilmislerdendi, gene her yerde:

— Emredersiniz paşa hazretleri!

Diye, rağbet hürmet, iltifat görürdü.

Doğrusunu isterseniz, büyük büyük, koskocaman devlet hizmetlerini kabul etmiş, dedikodulara katlanmış; uykusuz, duraksız günler, geceler geçirmiş olan zevata böyle satafatlı, tanınan isimler pek yaraşır, hattâ kadınlar bile çocuklarına ninni söylerken:

— İnsallah büyür, paşa olursun! diye hayır dua ederlerdi.

Vezir demek ne demek? Millet, memleket mesuliyetini omuzuna almış, ilmü irfanı herkesi kat kat geçmiş; yaptığını, ettiğini, söylediğini bilir bir zat değil mi? Bunlar, devrimizde az mı?

«Yavuz - Havuz» kahramanı İhsan beyden tutun da, Suat Hayri Ürgüblüye, Hasan Âli Yücele kadar gelin! Hepsi, zamanının ileri gelenleri; eşi, menendi bulunmıyan kimseleri.

Aralarında rahmeti rahmana kavuşanları bir yana bırakalım; fakat bugün berhayat olanlarını yalnız isimleriyle kime, nasıl anlatabilir, onların vaktiyle bu devlete, bu millete faydalı kimseler olduklarını; nazırlık vekillik ettiklerini bir kelimeyle ifade edebiliriz?

Meselâ:

— Suat Hayri!.

Dediğimiz zaman, bu memleketin kaç çocuğu, onun bir zamanlar Tekel Bakanı olduğunu hatırına getirebilir? Halbuki:

— Suat Hayri paşa!

Deseydik, herkes onun vezirlik payesine yükselmiş bir zat, bir zatı muhterem olduğunu derhal kavrar, huzurunda ise önünü kavuşturur:

— Evet, muvafıktır, mahz-ı hakikattir paşa hazretleri!.

Diye, her sözünü tasdik eder, doğru da olmasa, kendisine itiraz etmeği hatırına getirmezdi!

Öyle değil mi ya? Paşalık mertebesine kadar yükselmiş olan bir adamın sözüne itiraz etmek edebe mugayir düşer, o değilse bile insanı başkaları ayıplarlar:

— Bak yediği naneye! Koca paşaya, paşa hazretlerine itiraz ediyor. Bundan hayır gelmez!

Derler, herkes ondan elini eteğini çeker; hor, hakir muamele ederlerdi.

Düşününüz: «Saraçoğlu Şükrü» ismi, ismihassı size, ne hatırlatıyor? Lalettayin bir vatandaş değil mi? Halbuki, bu ismin sonuna bir «paşa» lık unvanı takılsaydı; hissiniz, ona karşı muameleniz böyle mi olurdu? Düşününüz:

— Şükrü Saraçoğlu!

İsmiyle,

— Şükrü Saracoğlu paşa!

Arasındaki farkı.

İnsan, gayri ihtiyarî «Çürüksulu Mahmut paşa» unvaniyle «Saracoğlu Şükrü paşa» arasında bir müşabehet, bir benzerlik arıyor.

Nerde:

— Recep Peker!

Demek, nerde:

— Recep Peker paşa!

Diye takdim edilmek veya edilebilmenin zevki?

Velhasıl böyle lüzumsuz ilgalar; sivrilen, sivrilebilenlerimize epey zarar verdi. Halbuki, «Recep Peker» isminin sonunda bir de «paşa» lık unvanı vulunsaydı, şimdiki Avrupa seyahatinde bundan ne kadar faydalanır, bugünkünden ne kadar çok ikram görebilirdi.

Bir kere, Mısır «paşa»lariyle isminin karışması kâfiydi: Onu da, milyonluk, milyarlık sanırlar; daha başka türlü muamele ederler, yüzüne daha başka türlü bakabilirlerdi!

Sorasım geliyor:

Acaba bu «paşa» lık unvanının iadesine imkân yok mu?

Hiç olmazsa, iktidar mevkiindeyken değil, düştükten veya çekildiklerinden sonra bizim ricale «paşa» unvanı verilemez mi?

Çünkü; yürüyen hayatta yalnız kendi isimleriyle pek sönük kalıyorlar ve iktidardaki azametleriyle şimdiki vaziyetleri birbirine katiyyen uymuyor!

— *Medhiye d ile mi t ile mi yazılır onu düşünüyorum..*

— *İlkmektep çocuklarının bildiğini sen bilmiyorsun.. Tahsisatı mesture ile yazılır aptal!.*

Gün dönümü

Fıkra, nutuk, makale, münakaşa, ziyaret,
Taarruza teşebbüs, itirâza cesâret;

★

Pes perdeden atışlar, tiz perdeden tutulşar,
Meğer gün dönümüne ediyormuş işâret!

★

Nasıl kopan fırtına sükûnu müjdelerse,
Cihanda her barışa bir kavgadır beşaret.

★

Hatâdır kim derse ki, cengolmadan sulholur;
Cengin müthiş olması sulha verir şetâret.

★

En büyük tehdidleri lâtife takip eder,
Bir tarziyeyle biter en yutulmaz hakaret.

★

Bugün demokrasiye kıymet veren sebep de
Totaliter rejimin iflâsından ibâret.

★

Vatan dâvâsı değil, cihan dâvâsıdır bu;
Sen husûsî fikrini, zikrini derkenar et!

★

Mademki biz köylüye efendimizsin dedik,
Artık onundur demek emirlikle emâret.

★

Halk Partisi güvenlik oyu vermişti ammâ
Halkın oyuyla geçti başkasına vezâret!

★

Halkın gözü okadar açık ki şimdi bizden
Onu hayran etmiyor şaştığımız mehâret!

★

Eloğlu bin dereden su getirsin lâf ile,
Halkın arzusu birdir: Hakikî bir taharet!

★

Hürdür vatandaşları müstakil vatanların,
Hür vatandaş cıhanda kabûl etmez esâret.

★

Köylü efendimizin hükmü geçince elbet
Onun istediğine gerektir her nezâret.

★

Ziraî kalkınmanın zamânı geçmektedir,
Vurguncunun elinden kurtulmadı ticâret...

★

Gündönümü faslıdır, Deli Ozan; bu meydan,
Çalışana akardır, uğraşana imâret!

Deli Ozan

— *Nihayet ihtikârın önü alınmış..*
— *Evet, bir de arkası alınsa fena olmıyacak!*

MEKTEPLER AÇILDI..

KAPI KULU

Geçen pazartesi günü, ilkokullar açıldı ve yurdun muhtelif bölgelerinde bulunan tanınmış kimseler ilk dersleri verdiler.

Ben, daha evvelinden, memleketimizin her köşesinde bulunan muhabirlerimize birer telgraf çekerek bu değerli kimselerin okullarda söyledikleri lâfları bildirmelerini istemiştim. Gelen cevapları yazıyorum:

«Ankara, 22» Eski Başbakan yardımcısı Mümtaz Ökmen, çocuklara «demokrası gelişmesi» hakkında izahat vermiştir. Söylediğine göre, bir kabinenin iktidarı muhafaza etmesi için Meclisten kahir bir ekseriyetle itimat oyu alması kâfi değildir. Her şeyden evvel, eski bir bina olan Başbakanlığın merdıvenlerini adamakıllı tamir ettirmek lâzımdır.. Çünkü, itimat oyu alan kabine âzaları, sevinç içerisinde ve toplu bir halde bu merdivenleri tırmanırlarken, son defa olduğu gibi, basamakların çökmesi ve kabinenin yuvarlanması ihtimali daima göz önünde bulundurulmalıdır.

Bundan sonra Mümtaz Ökmen, şimdi Marsilya yolunda bulunan eski Başbakan Recep Pekerden aldığı bir telsizi de okumuştur. Recep Peker, bu telsizinde şöyle demektedir:

«Sevgili çocuklar,

Şu anda aranızda bulunamadığımdan dolayı müteessirim. Fakat, gene size bir, iki nasihat vermeği faydalı buldum. Büyüdüğünüz ve siyaset hayatına atıldığınız zaman, zinhar dermason fasulyesini ağzınıza almayınız: Çünkü pek uğursuz.»

«İzmir, 22» Demokrat Parti il idare kurulu başkanı Hayri Üstündağ çocuklara şu dersi vermiştir:

«Evlâtlarım,

Hayatta en güzel şey, tatlı yedirip tatlı söyletmektir. Bunun için muhaliflerinize daima tatlı yediriniz ki, size tatlı dille mukabele etsinler. Bu tatlıların en başında mutlaka ve mutlaka parmak tatlısı ile kadı boğanı bulundurmalıdır. Şayet onlara yemek yedirmek zorunda kalırsanız, katiyyen piyaz hazırlamayınız. Haşlama, silkme, bastı, her nevi ezmeler siyaset sofranızın en birinci yemekleri olamlıdır. Sonunda onlara birer dondurma da verebilirsiniz. Fakat soğukluğu katiyyen ihmal etmeyiniz.

Sonra ahçılarınıza pişmiş aşa nasıl soğuk su katılacağını da behemahal öğretiniz.»

«İstanbul, 22» Vali Lûtfi Kırdar: «Kel başa şimşir tarak ve yükselmek için merdiven lâzımdır», Karikatürist Ramiz Gökçe Nişantaşı 15 inci, Muharrir Ertuğrul Şevket Fatih 15 inci ilkokullarda: «Aç insan nasıl güldürülür?» mevzulu birer konferans vermişlerdir.

7 Gece 7 Gündüz

Dış Siyasetimizde Yenilikler

Yazan: PALAZ

Geçen gün alaycı bir dost şöyle diyordu:

— Başbakan Hasan Saka dış işlerini sadaka verdi!

Filhakika yeni hükûmetin en alâka toplayan siması Necmettin Sadak üstadımız oldu. Kendisini tanıyanlar pekâlâ bilirler. Sabık ve, hiç şüphesiz, müstakbel Akşam başmuharriri (zira vekilliği sırasında güzel yazılarından mahrum kalacağız) rahatına fazlaca düşkün bir zattır. Hayatta olsaydı gençlik aşısı mucidi meşhur doktor Voronoff, reklâmını yapması için, kendisine neler vermezdi. Hayli ilerlemiş yaşına rağmen yirmi ikilik bir delikanlı manzarası kolay kolay bulunur şey mi? İşte Necmettin Sadak büyüğümüz öyledir. Bir bakarsınız: Yaz günü Tarabyada kısa pantalonlu (şort, affedersiniz!) bisiklette ve elinde tenis raketi spor yapmıya gidiyor. Bir bakarsınız: Sonbaharda ayağında çorap içine geçmiş bir pantalon (külot, affedersiniz) ve başında takkemsi bir Montgomeri beresi Ayazağa civarındaki tarlada golf oynuyor. Yâni daha neler yapmıyor, efendim! Yüzüyor, jimanstik (kültür fizik, affedersiniz) yapıyor, masajlanıyor, geç yatıyor, geç kalkıyor, bazan hiç yatmıyor, bazan hiç kalkmıyor... bir âlem ki sormayın.

Doğrusunu isterseniz ben Necmettin Sadak'ın Dışişleri Bakanı olacağı rivayetlerini duyduğum zaman asla ihtimal vermemiştim. Böyle, güzel güzel oturup rahatına ve keyfine bakan bir adamın vekilliği akla gelir mi? Ne işin var a.. mübarek, kalkıp Ankaraya gideceksin de bir bakanlığın o bitmez tükenmez girdisi çıktısı, dedisi kodusu ile kafa yoracaksın.

İnsanlar esasen tuhaf mahlûklardır. Bir kısmı mütemadiyen güzel şeyler söyler, iyi nasihatler verir, doğru yolu gösterirler. Diğer bir kısmı da bu lâfları dinlemez, ekseriya başlarını belâya sokarlar. Anlaşılmaz bir haldir. Meselâ, uzun zaman içtimaiyat hocalığı yapmış olan sayın Necmettin Sadak bir Fransız filozofunun (zannederim Dekart) şu sözünü elbette biliyordur: «İnsanların başına gelen bütün felâketler bir odada kapanıp oturmayı bilmediklerinden dir.» Bu sözde ihtirasa falan kapılmamak fikri var.

Ne ise.. olan oldu. Üstat geçti, Dışişleri koltuğuna oturdu. Tabiî biz de her zaman âdet olduğu veçhile kendi bakanlığında bir takım tadilât, tayinat, tebeddülât yapacaktır. Bu arada da elbette evvelâ kendi gazetesi olan Akşam refikimizdeki arkadaşlarını göz önünde tutacaktır. Şimdiden bazı haberler kulağımıza çalınıyor. Bu sızıntılara göre ilk icraat olarak Necmettin Sadak Vâlâ Nurettin Vâ - Nû'yu Moskova büyük elçiliğine ve Giritli Kiryos Ahmet Hilâli'yi Atina orta elçiliğine tayin edecekmiş. Akşam'ın müdürü ve ayni zamanda kendi öz ortağı olan Kâzım Şinasi Dersan'ı da Londrada Milletlerarası para ayarlaması konferansına Türk delegesi olarak yollıyacakmış. İki Cemalleri yâni Cemal Refik ile Cemalettin Bildik'i (birincisini dalâvereli mahkemesi çok, ikincisi tramvayı bol ve kalabalık olduğu için) Bükreşe sevke karar vermiş. Diğer taraftan senelerdir İsviçrede yan gelip oturan Akşam'ın eski muharrirlerinden Hemedanizade Ali Naci Karacan'ı kendi memleketi olan İrana nakledip onun yerine Akşamın genç muharrirlerinden ince ve zarif Şevket Rado'yu gönderecekmiş.

Havadisler şimdilik böyle. Bunlar yakın zamanda tahakkuk ederse biz mizahçılara da yapacak tek bir iş kalıyor: Topumuz birden Akşam gazetesine intisap edip sıramızı beklemek.

Eğer hükûmetin ömrü vefa ederse tabiî!.

— Param bitti, bütün elmaslarımı ortaya koyuyorum.

— Aramızda yabancı yok, eğlencesine mi oynıyacağız!

o

Yahudi

İstanbul Ansiklopedisi'nin sahibi Reşat Ekrem Koçu'nun validesi, hoş sohbet ve fırsatını düşürdüğü zaman nükteyi kaçırmıyan sevimli, nazik, kibar bir hanımefendidir.

Bundan bir müddet evvel, her zaman olduğu gibi Reşat Ekrem, yazı masasının başına eğilmiş çalışıyordu.

Bir aralık odasına annesi girdi:

— Reşat, dedi. Günlerden beri düşünüyor, düşünüyordum. Nihayet düğümü çözdüm.

Reşat Ekrem, hayretle onun yüzüne baktı:

— Ne düğümü?

Diye sordu.

O, gayet ciddiydi:

— Şu Hitler düğümünü!

— Hitler düğümünü mü?

— Evet... Hitler hakikî bir Yahudi!

Reşat Ekrem bakakalmıştı. O devam etti:

— Hitler, dedi, yok kamptı, yok eziyetti diye Yahudileri Almanyadan kaçırdı. Ondan sonra da dünyaya harp ilân etti ve Almanları bu hale getirdi!

o

Günah olur

Çirkin, mendebur bir herif, vapurda genç, güzel, şık bir kadının karşısına oturmuş, gözlerini ona dikmiş, hafif bir sesle bir şarkı tutturmuştu:

— Bu gece çamlarda kalsak ne olur?

Bir söyledi, iki söyledi, ayni mısraı boyuna tekrarladı, durdu. En sonuncusuna yeniden başlarken genç kız nihayet dayanamadı:

— Sana bir şey olmaz amma, bana günah olur!

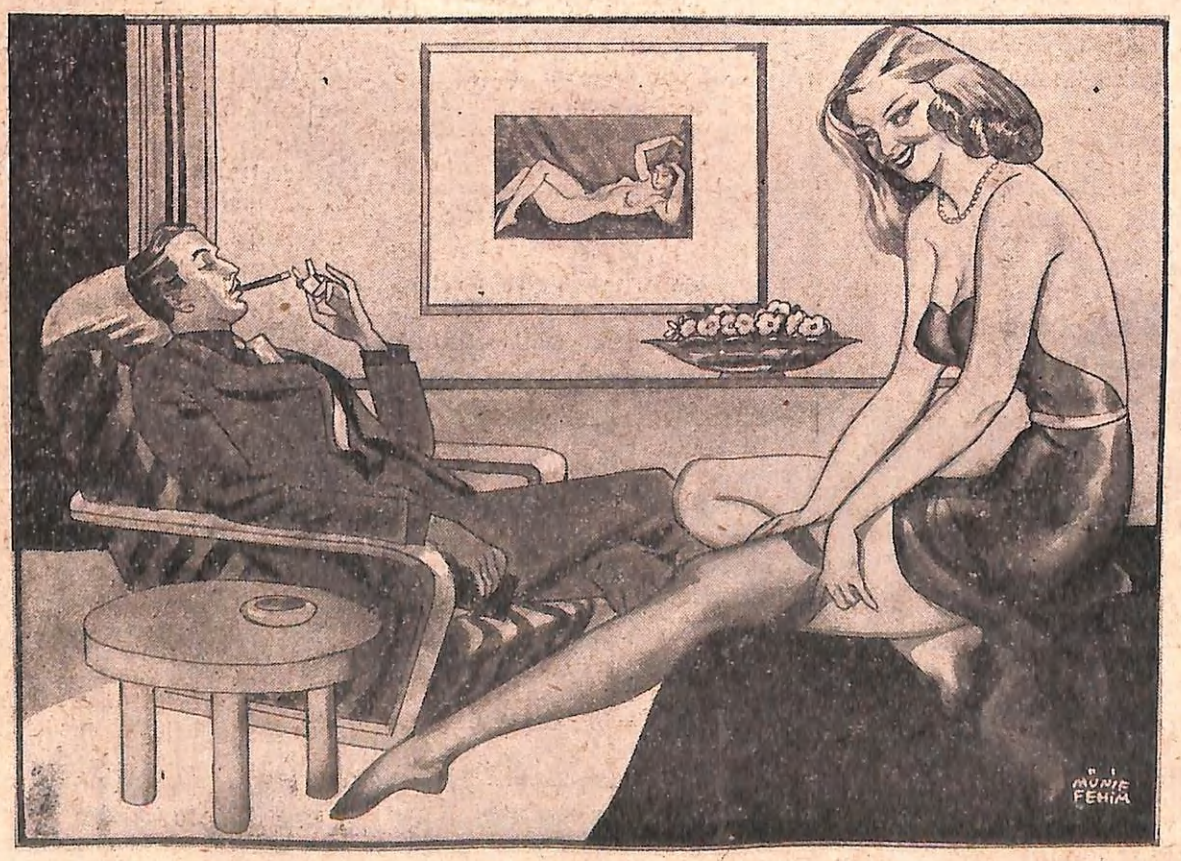

— Ne o hayır ola, çorap mı giyiyorsun?

— Evet, artık havalar çok serinledi.. Böyle kendimi korumazsam nezle olurum!

Betarz-ı Kudemâ

Gazel

— Nedim gibi —

Ne enfes rayihan var, lâle, ya zerrin misin kâfir?
Veya sümbül mü, yahut gül mü, ya nesrin misin kâfir?

★

Diler sükkân-i âlem müstenir olmak cemalinden,
Güneş, ya ay mı, yahut zühre, ya pervin misin kâfir?

★

Mekân tutmuş bütün âşıkların sahra-yı cinnette,
Acep (Leylâ) mı, ya (Azrâ) mı, ya (Şirin) misin kâfir?

★

Bilirsin her ne geçmekteyse kalbinden bir insanın,
Nesin? sâhir mi, ya kâşif mi, ya kâhin misin kâfir?

★

Tamamen dest-i Hak selbeylemiş insafı kalbinden,
Delersin sîneler (mavzer) mi, ya (martin) misin kâfir?

★

Yüzünden şimdi hep üftadeler kavgaya hazırdır
Aman, dünyayı yaktın (gaz) mısın, (benzin) misin kâfir?

★

Biraz gelsen de âguşumda âram etsen olmaz mı?
Neden dâim havâlanmaktasın şahin misin kâfir?

★

Bilen yoktur senin hakkında elhasıl bu gün bir şey,
Niçin bildirmiyorsun? in misin, ya cin misin kâfir?

★

Susarsın muttasıl, bin güftügû varken ağızlarda,
Sen ol (Atıf İnan) Beyden dahi pişkin misin kâfir?

★

Tutup etrafa bol bol tühfeler irsal edermişsin,
Vekil-i sabık-ı maliyyeden zengin misin kâfir?

★

Niçin mahzun durursun böyle hep, gel, gül, açıl, şadol,
Bizim molla (Tiridî zade) den gamgin misin kâfir?

★

Acep bilmez misin, bir başka şey nefs-i azizinden,
Muvafık Fırka âsa sen dahi hodbin misin kâfir?

★

Bu efganlar, bu ah-ü zârlar bitsin, yeter artık,
Biraz kalbinde iman yok mudur, bî din misin kâfir?

Rêsid

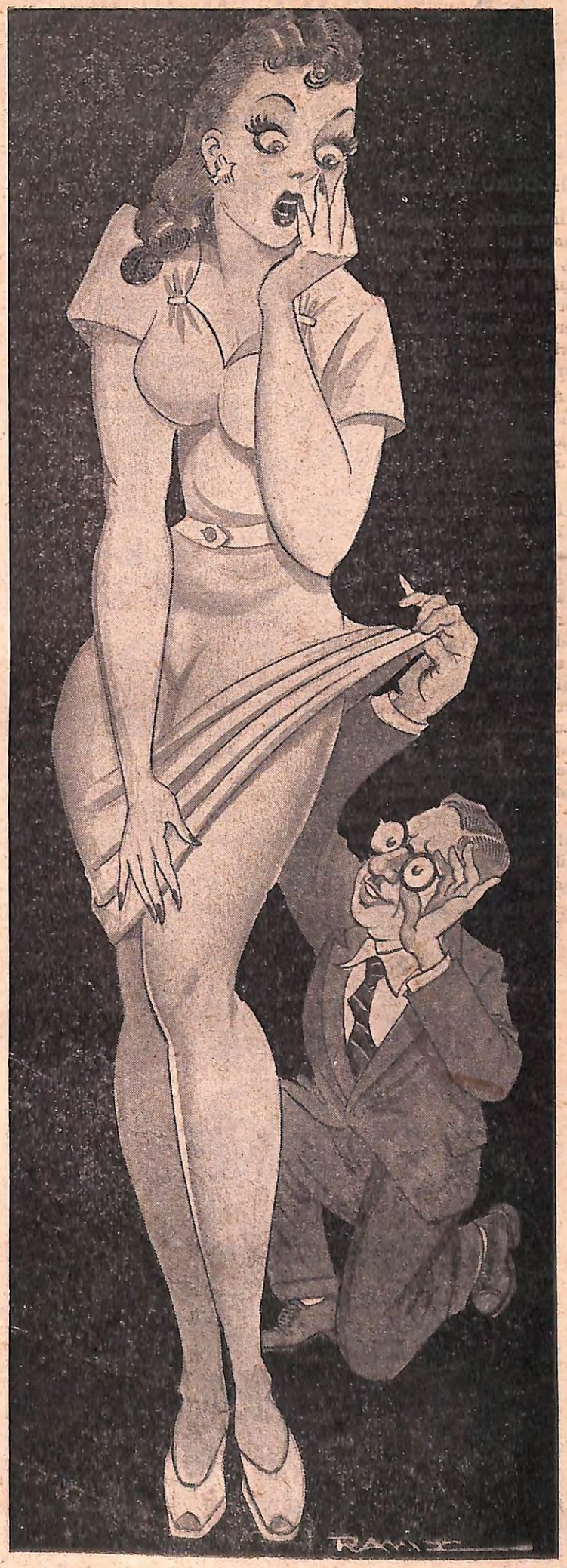

Tetkik seyahatine gidenlerden bazıları Paris'te kadınlarla eğleniyorlarmış..

Kız — Kendine gel efendi, utanmıyor musun?

Mütehassıs — Neden utanacakmışım, bizi buraya tetkik için yolladılar!

KISMETİNDE OLANIN

o

Yazan: Hamdi Varoğlu

HODURU MEYDAN

İstanbulda, Yeşilköy namiyle maruf bir köy, bu maruf köyde de, adına Hava Meydanı denilen maruf bir yer vardır. Yedi iklim dört bucaktan uçup gelen tayyareler oraya konar. Yolcu indirirler, yolcu bindirirler; posta verirler, posta alırlar.

Amma, ne hikmettir bilmem, bu yeri yaparken, meydan yapmamışız da keenne meydan okumuşuz. Hani, tayyare meydanı değil, er meydanı mübarek.

Bir kere, bir müdüriyet binası vardır, ben diyeyim, merhum Hasan efendinin İcadiye tepesindeki salaş tiyatrosu; siz deyin, plâj devrinden evvelki ahşap deniz hamamlarından bir nümune. Sahanın yarısı, taş ocağından mek parmak farklı. Bir büfe var, garsonunu, hamamda çıkma ister gibi, el vurup çağırıyorsunuz; müdüriyet binasının yanı başında gümrük kulübeleri var. Gecekondu'ların saçtan mamûl ağababaları sanırsınız.

Yolcuya kolaylık derseniz, girla! Elinizde valizinizle bu gümrük kulübesinin tahta parmaklığından içeri girmeye görün; kendinizi toplama kampında zannetmezseniz şaşarım. Bir giren pişman, bir girmiyen. İnsan, karagözdeki kanlı Nigâr oyununun canlı aktörüne dönüyor. «Vurun kızlar kol demirini» denildi miydi, içerideki içeride, dışarıdaki dışarıda. Yâni, Yeşilköyden tayyareye binmeğe teşebbüs edenler, sürgün gider gibi, yakınlariyle öpüşüp koklaşamadan, ağız tadiyle vedalaşamadan, yola çıkmağa mahkûmdurlar. Bu oluklu saçtan kulübelerde izaz edilmek, yalnız, giden yolculara değil, memleketimize gelenlere de mukadder. Hasılı kelâm, Yeşilköy tayyare meydanının, bu haliyle bir eksiği var. Yerliye de, yabancıya da hitap eden, meydanı boydan boya kaplayacak genişlikte bir kocaman levha. Üzerinde şu ibare:

Hoduru meydan!

KUM SAFASI

Yine Yeşilköydeki hoduru meydandan bahsedeceğim.

Ben görmedim amma, arkadaşlardan biri yolcu geçirmeğe gitmiş, o anlattı. Meydanda müthiş bir faaliyet varmış. İnşaat faalyeti.

Gecekondu azmanlarının yerine sahici binalar yapılacakmış.

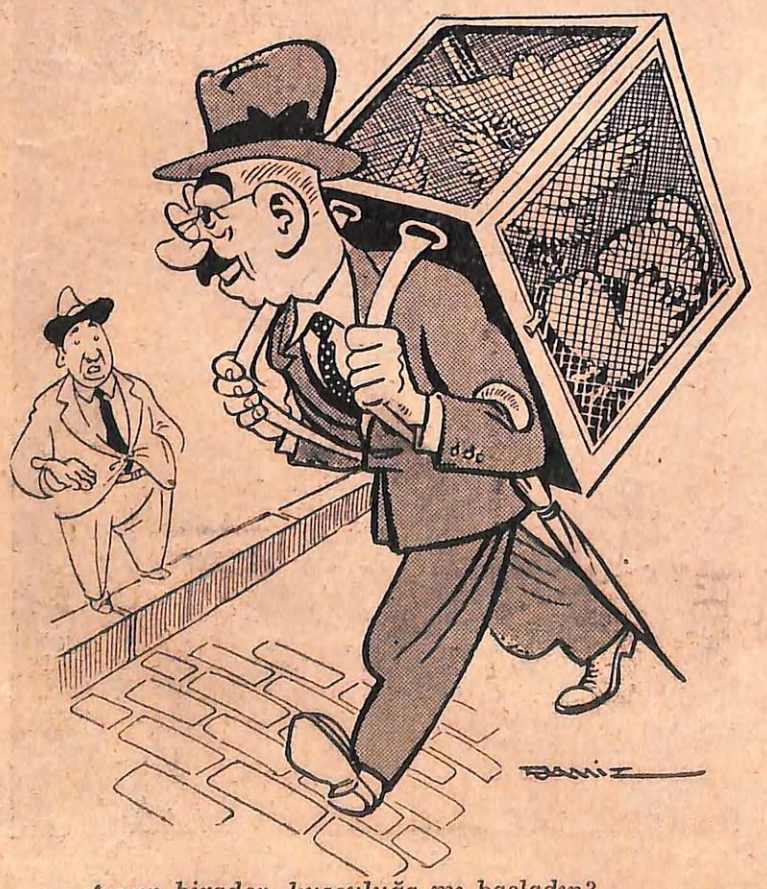

— Aman birader, kuşçuluğa mı başladın?

— Hayır, bunlar muhabere güvercinleridir. Şehirde telefonla konuşmak mümkün olmadığından, lüzumunda bendehaneye haber yollamak için birer tane salıveriyorum!

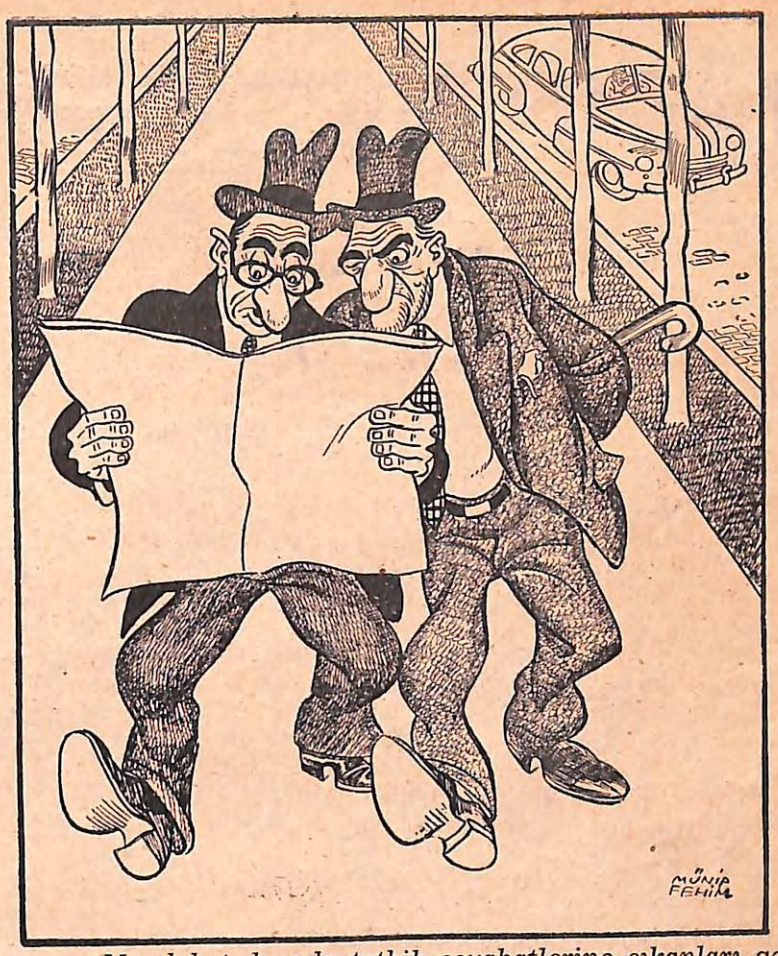

— Memleket dışında tetkik seyahatlerine çıkanları geri çağıracaklarmış..

— Demek, tetkik mevzularının memleket içinde daha çok olduğu kanaatine vardılar!

Meydan sahici tayyare meydanına benzeyecekmiş. Yolcular, sahici yolcu gibi muamele görecekmiş.

Arkadaş şöyle anlattı:

— Öyle malzeme yığıyorlar ki şaştım kaldım. Hele kamyonlar dolusu taşınan kumlar görülecek şey! Dağlar gibi kum. Malûm ya, meydan da çok rüzgârlı. Estikçe, kumları oradan oraya dağıtıyor, kum taneleri adamın gözlerine doluyor. Ama, ne kadar dağılsa, yine pek çok kum var.

Eh, tabiî çok kum olacak. Koca meydana beton dökmek ne demektir?

Hoş, beton dökülmiyecek de olsa, bu dağlar gibi kuma ihtiyaç olduğu, hem de şiddetle ihtiyaç olduğu muhakkak.

Duymadınız mı? Hoduru meydanın bin bir türlü münasebetsizliğinden yaka silken ecnebi şirketleri, tayyarelerini artık Yeşilköye indirmemek kararını vermişler, pılıyı pırtıyı toplayıp gidiyorlarmış.

Onlar gittikten sonra, safayı hatırla içinde oynamak için bol miktarda kum lâzım olmıyacak mı?

BİR KİTABE

Bilmem, muhterem okurlar dikkat ediyorlar mı? Biz yazarlara, son zamanlarda kıran girmeğe başladı. Ankara caddesi pek tekin değil. Sapır sapır dökülüyoruz..

Hazret ihtiyarladı da, gazeteciler yufka canlıdır diye işin kolayına mı bakıyor ne?

Eli kalem tutan bir ahbabım vardır. Hasta yatıyor. Alçıya koydular. Geçenlerde bana bir haber yollamış. «Muharrir değilim ama, mürekkep yalamışlardan olduğum için, kurunun yanında yaş gibi, belki gürültüye giderim diye düşündüm, mezar taşımın yazısını şimdiden hazırladım. Vasiyetimdir; ölürsem mutlaka bu yazıyı bana kitabe yaptırsın» demiş.

Tekel İdaresinin geceli gündüzlü müşterilerinden olan bu ahbabımın kitabesini sakladım. Yürürse, vasiyetini yerine getireceğim. Kitabe şu:

Bir gün size haberim gelirse "öldü" diye
Vasiyetim şudur ki; mahal yok üzülmeğe.
Alçıdan kurtulup betona girecegim;
Yalnız, Münkiri Nekire ne cevap vereceğim?
Tezkiyemi ukbadan yaparsa üzülmem pek;
Ömer Hayyam, sanırım, olur kuvvetli destek.
Onun için, boş elle gelmeyin civarıma;
Hele çelenk katiyyen koymayın mezarıma.
Münkire tattırayım çeşnisini şu meyin;
Birer küçük şişeyle ruhumu şad eyleyin.

Çömezin Röportajları: 64

Halk Partisini Nasıl Islâh Etmeli!

Çizen: RAMİZ

— Olgunlarını mostra yapmalı, çürüklerini ayıklamalı.
— Manav mısınız?
— Hayır, mutedillerdenim!

— Yıkmalı, yeniden yapmalı, daha sağlam olur.
— Mimar mısınız?
— Hayır, iktisatçıyım!

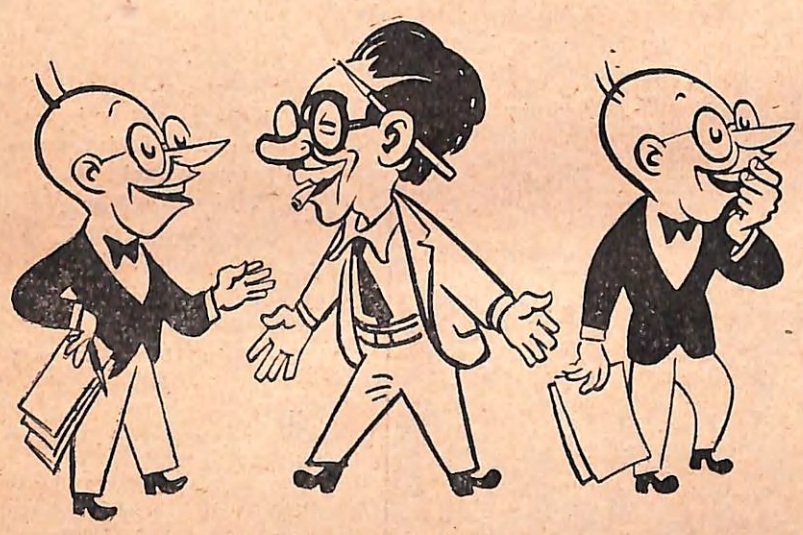

— Kirli çamaşırlarını meydana çıkarmalı, suyu sabunu düşünmeden temizlemeli.
— Çamaşırcı mısınız?
— Hayır, gazeteciyim!.

— Gömmeli, bir dahaki gelişini beklemeli.
— Mezarcı mısınız?
— Hayır, çiftçiyim!.

— İşe yaramıyacaklarını okutmalı.
— Öğretmen misiniz?
— Hayır, hırdavatçıyım!

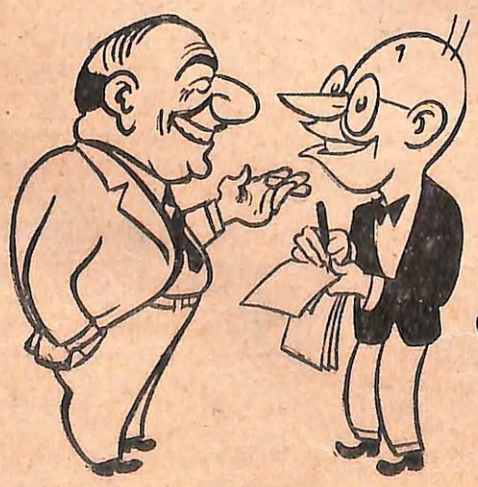

— Haşlamalı, kızartmalı, hattâ terbiye yapmalı.
— Aşçı mısınız?
— Hayır, demokratım!

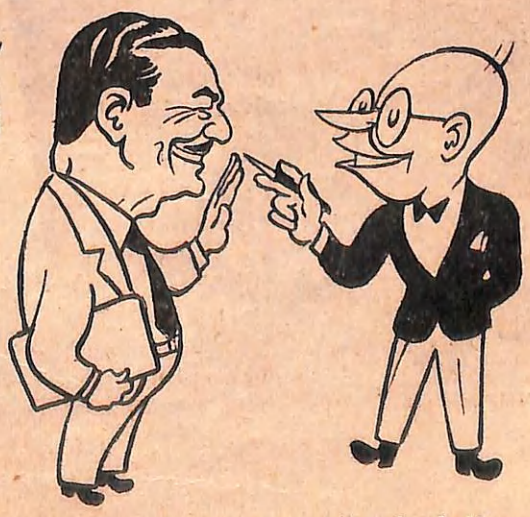

— Canı acısa bile sık sık iğne yapmalı.
— Doktor musunuz?
— Hayır, karikatürcüyüm!

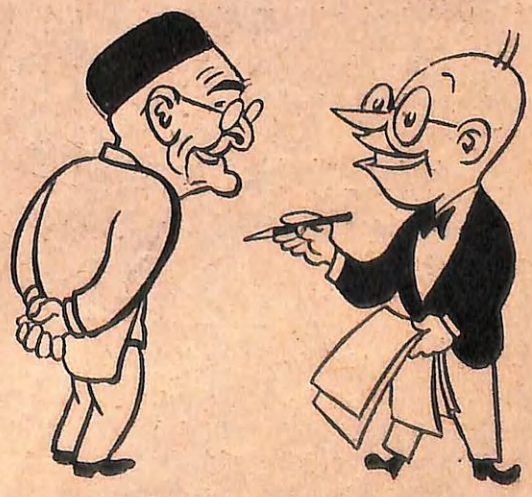

— Pamuğa sarıp dolaba koymalı.
— Eczacı mısınız?
— Hayır, antikacıyım!

Hikâye

İlk Günah

Yazan: ÇALÇENE

Etrafa son bir defa daha göz gezdirdi, ellerini uğuşturdu:

— Oh oh! diye söylendi. Her şey tamam, her şek mükemmel!

Evet, bir şey mükemmeldi. Masanın üzerine çeşit çeşit mezeleri sıralamış, rakı sürahisini içi buz dolu küçük kovanın içerisine yerleştirmiş, karşı apartımandan belki görülür düşüncesiyle aralık perdeleri birbirlerile birleştirmiş ve iğnelemişti. Hafifçe loşlaşan oda; tatlı, zevkli bir günaha adamakıllı hazırlanmıştı.

Ferhat, bir çocuk gibi seviniyor, kabına sığamıyor, sık sık saate bakınıyor, holle oda arasında mekik dokuyor, duvardaki aynaya sık sık göz atıyor:

— Bu, hafifçe ağarmış saçlar, diyordu. Seni ilk gençliğinden daha güzel gösteriyor, daha enteresan yapıyor. Güzel ve sevimlisin oğlum! Kadınların hoşuna gidecek bir tipsin!

Ferhat, mübalâğa etmiyordu. Otuz sekiz yaşının olgun sevimliliği her hareketinden taşıyor, kadınların üzerinde büyük bir sükse yapıyordu. On iki sene evvel evlenmişti. Fakat, bir gülle bir baharın geçmiyeceğine inandığı için sık sık sevgili değiştiriyor, karısına da sureti haktan görünmesini pek iyi biliyordu Onun kıskançlıklarını tahrik etmekten daima çekiniyor, arkadaşlarına yan gözle bile bakmıyordu. Fakat, her şeyin bir müstesnası vardır: Yalnız Hamiyete gözü sık sık kayıyor, onun da kendisiyle alâkadar olduğunu hissediyordu. Sadece bir fırsat ele geçirememiş, Hamiyete aşkından bahsedememiş, ondan randevu alamamıştı.

İki gün evvel, bir hayır cemiyeti menfaatine verilen baloya gitmişlerdi. Hamiyet de kocasiyle beraber oradaydı. Karısı Julide:

— A, bak! demişti. Hamiyetler de burada. Aman ben de tek başımıza sıkılacağımızı sanmıştım. Doğrusu, bu karşılaşmaya pek sevindim.

İki aile birleşmiş, bir masanın etrafını süslemişlerdi. Hamiyetin kocası, dansetmeğe nazlanıyor:

— Allah aşkına biraz bekle karıcığım, diyordu. Çok yorgunum, biraz dinleneyim de, sonra kalkarız..

Halbuki Hamiyet dansetmek için can atıyordu. Bir aralık Julide:

— Haydi Ferhat, dedi. Hamiyet hanımı dansa kaldırsana!

Ferhat, bu daveti nimet bildi, hemen yaylanmış gibi ayağa fırladı, önünü kavuşturarak Hamiyetin önünde eğildi. O, dudaklarında mânidar bir tebessümle ayağa kalktı, dansa başladılar. Hamiyet hafifçe fısıldadı:

— Neden Julide teklif etmeden beni dansa kaldırmak istemediniz? Yoksa ondan bu kadar korkuyor musunuz?

Ferhat, demiri tavında dövmesini bilen iyi bir ustaydı:

— Ondan değil, dedi. Sizden, sizin güzelliğinizden korkuyorum!.

Hamiyet, dudaklarını hafifçe büktü:

— Neden? dedi. Benim güzelliğim bu kadar tehlikeli mi?

— Evet.. Sizden randevu istetecek kadar tehlikeli!

Hamiyet, görülmekten korkuyordu. Herhangi bir otele, bir garsoniyere gitmek istemiyordu. Ferhat, buna çare buldu:

— Bizim eve geliniz! dedi.

Gözlerini hayretle açan Hamiyete meseleyi izah etti:

— Karım, annesiyle barışmam için bir aydır ısrar edip duruyor, bilmem biliyor musunuz? Ben altı aydır, kayın valdemle dargınım. Yarın sabah, mutlaka gene bu bahsi açacak, ayni şeyleri isteyecektir. Ben de ona: «Pekâlâ! derim. Git anneni bize çağır.» Biliyorsunuz ki, annesi Yalovada oturur. Oraya da yalnız bir sabah, bir akşam vapur vardır. Öbürsü gün o, sabah erkenden Yalovaya gider, siz de bize gelirsiniz. Ben hizmetçiye de izin veririm. Bu suretle siz, nihayet, her zaman olduğu gibi bir arkadaşınızın evine gelmiş olursunuz!

Bu mâkûl teklif Hamiyetin dehşetli hoşuna gitmiş ve saat onla on bir arasında gelmeği vadetmişti.

★

Ferhat, her şeyi halletmişti. Karısı annesine gitmiş, hizmetçi bu hafta arası izninden müthiş sevinmişti. Şimdi sevinç sırası da kendisine gelmişti. Biraz sonra Hamiyet burada olacaktı.

Kapı çalınır çalınmaz fırladı. Hamiyet, sülün gibi boyuyla kapının önündeydi. Dik göğsü, her zamankinden ziyade iştiha uyandırıyordu. Heyecanlı olduğu dudaklarının titremesinden belliydi.

El sıkıştılar. Salona girene kadar bir tek kelime konuşmadılar. Ferhat, arkadan yürüyor, onun güzel kalçalarını, düzgün bacaklarını gözden geçiriyor içinden:

— İşte, diyordu. Bütün bu güzel seyler benim, biraz sonra, bunların hepsinin üzerinde benim ellerim gezecek, bunların hepsine benim dudaklarım değecek!

Salonda, Ferhat bir elini, Hamiyetin beline doladı. O, ele gecen bir yavru kus gibi titriyordu. Başını Ferhada çevirdi:

— İlk günahım! dive kekeledi. İlk günahım siz oluvorsunuz!

Ferhat, gıcıklayıcı bir sesle:

— Havır, dedi. İlk günahımız değil. Sizi ilk defa hakikaten seven adam!

Birden çapının zili çaldı, Hamiyet telâşlandı. Ferhat gülümsedi:

— Korkma yavrucuğum! dedi. Gelen mutlak postacıdır.

Dışarı çıktı, kapıyı açtı:

— Aaaa!!.

Karısı Jülide gülüyordu:

— A ki, a! dedi. Allah kahretsin, vapuru kaçırdım!

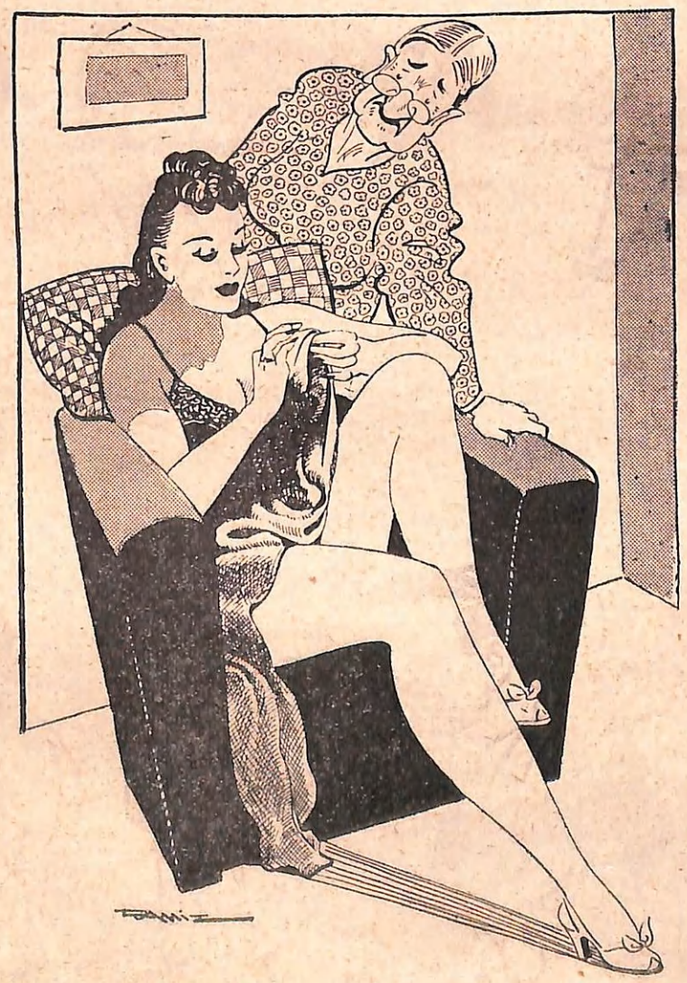

— *Aferin kızım, ev kadını olan kendi dikişini kendi diker.*

— *Kendi dikişim değil anne, kocama mutbakta çalışırken giysin diye önlük dikiyorum!*

FIKRALAR

İcabı halinde...

İş arıyordu. Çalmadığı kapı bırakmadı, dökmediği dil, öpmediği el etek kalmadı. En son bir yere daha başvurdu.

İş sahibi:

— Yalan söyler misin? diye sordu.

İş arayıcı, boynunu büktü:

— Hayır, efendim. Yalan nedir bilmem ama, emrederseniz öğrenirim...

Aptala malum olur

Ankaradan sevgilisine mektup göndermişti. On beş gün sonra geldiği zaman:

— Mektubuma neye cevap vermedin?

Diye sordu.

— Ne mektubu?

— Almadın mı yoksa? Demek kayboldu. Keşke taahhütlü verseydim...

Kadın gülümsedi:

— Esef etme, canım! dedi. Değmezdi. İçinde yazdıkların zaten hiç hoşuma gitmedi...

Ruya

Meşhur santurî Hüsnü, bir dost meclisindeydi. Rüya tâbirleri üzerinde fikir yürütüyorlar, gülüşüyorlardı. Bestekâr Sadettin Kaynak sordu:

— Peki, dedi. Evli bir adam, rüyasında kendisini bekâr görürse neye alâmettir?

Santurî Hüsnü gülümsedi:

— Uyandığı zaman, dedi, büyük bir sukutu hayale uğrıyacağına!.

Alışmış...

Çalıştığı müessesenin müdürü onu, işe başladığından bir iki gün sonra kapı dışarı etmişti.

Arkadaşları:

— Sebep?

Diye sordular' O cevap verdi:

— Hiç! Yalnız, bir şey söylediği zaman: «Başüstüne, karıcığım» diye ağzımdan bir söz kaçtı, ona kızdı, beni kovdu. Fakat, siz söyleyin, Allah aşkına: Kabahatim var mı? Tıpkı karım gibi emrediyordu, kendimi evde zannettim, ne yapayım!

Yemin

Necip Fazılın muhakemesi esnasında hâkim sordu:

— Mecmuanızda çıkan manzumenin, bilirkişiye havalesini istiyorsunuz. O halde, lûtfen söyler misiniz, sizce memleketimizin en büyük şairi kimdir?

Necip Fazıl cevap verdi:

— Ben.

— Siz mi? Bu hükmü sizin vermeniz biraz kendini beğenmişlik olmaz mı?

— Belki. Fakat, ne çare: huzurunuzda, doğruyu söyliyeceğime dair yemin etmiş bulunuyorum!

Kedi ne ki?

İsmi lâzım olmıyan bir kadın muharririmiz, son günlerde İstanbulda bulunan Millî Eğitim Bakanlığı Teknik Müsteşarı Rüştü Uzel'i ziyarete gitmişti.

Lâf arasında:

— Beyefendi, dedi. Bu sene, öyle bir eser yazacağım ki, içine bütün sanatimi koyacağım..

Rüştü Uzel âdeta telâşlandı:

— Aman hanımefendi! dedi. Sakın «müstehcendir» diye toplamağa kalkmasınlar!

Sır küpü

Fizik öğrenmeni Ecvet Gürse se sokakta bir arkadaşı rastladı ve:

— Aman Ecvetçiğim, dedi. Seni bana Allah yolladı! Sırrımı senden başka kimseye açamam...

Ecvet Gürses:

— Buyur, dostum.

Dedi. O:

— Benim beş liraya ihtiyacım var... dedi. Çok müşkül bir vaziyetteyim.

Ecvet Gürses onun omuzunu sıvazladı:

— Merak etme, azizim, dedi. Hiç işitmemiş gibi davranırım. Benden sır çıkmaz. Haydi Allaha ısmaladık.

Saadetin eşiğinde

Avukat Afif Şakır'ın arkadaşlarından biri evleniyordu. O gün rastladığı zaman:

— Tebrik ederim, dostum, dedi. Bugün senin en mesut günün...

Arkadaşı onun lâkırdısını kesti:

— Yanlışın var, azizim. Dedi. Bugün değil, yarın evleniyorum.

Afif Şakır güldü:

— İyi ya, işte, dedi. Bugün senin en son mesut günün...

Sağlam ayakkabı

Bey, akşam eve sevinç içinde geldi. O gün kahvede işittiği bir şey karısına karşı olan itimadını büsbütün arttırmıştı. Fakat bunu bir kere de karısının ağzından işitmek istiyordu. Sâkin görünmeyê çalışarak, lâkırdı arasında:

— Bugün tuhaf bir şey duydum, karıcığım, dedi. Bizim ekmekçiye, mahalledeki bütün kadınlar âşıkmış, yalnız biri müstesna imiş ama, kim olduğunu bilmiyorlar...

— Kim olacak! dedi. Muhakkak karşımızdaki evde oturan o zevksiz, mendebur kadındır...

MİZAH Ciltleri Yapıldı

Titiz bir itina ile hazırlayıp satışa çıkardığımız, ve okuyucular tarafından fevkalâde beğenilen Mizah ciltlerinden pek az kalmıştır.

Elimizde mevcut kolleksiyonumuzdan bir çok sayılar eksik olduğu için ciltlerimizin bir daha yapılmasına imkân yucularımıza, ileride çok kıyolmadığını, ve mizahımızı koleksiyon yapmak istiyen okumetlenecek olan bu ciltleri idarehanemizden süratle almalarını tavsiye ederiz.

Bir cilt 750 kuruş.

Bir kapak 300 kuruştur.

Acelesi yok

Dr. K... in telefonu çaldı. Heyecanla başlayıp yavaşlayan bir ses:

— Doktor bey! diyordu. Başımıza bir kaza geldi: Karım merdivenden düştü, çenesini incitti, konuşamıyor... Başka bir yerine bir şey olmadı... Şöyle, bir haftaya kadar mı olur, bir aya kadar mı olur... Bu tarafa ne zaman yolunuz düşerse, bize bir uğrayıverir misiniz...

Kısmet

Abraham, oğluna nasihat veriyordu:

— Dünyada insan, hayatını bin bir çeşit kazanabilir, oğlum. Fakat, dürüst bir şekilde para kazanmanın yalnız bir tek yolu vardır.

Moiz hayretle sordu:

— Hangisi?

— İşte onu öğrenemedim, inşallah sana kısmet olur...

Sahibi ve yazı işlerini filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Sıska Dayı — Aman karıcığım, sıkı tut, geceleri kadın çantalarını kapıp kaçanlar çoğalmış diyorlar!

T.T POSTASI

Tunceli: İn'am Çötelioğlu

S — Sevgili teyzeciğim; Her hafta mecmuanızı alır ilk önce sevgili teyzemin resmine bakar ondan sonra okuyarak zevk duyarım. Bu görüşlerimde her gün sizi daha tombul buldukça kendimin de böyle olmasını arzu etmekte ve bu gayeye kavuşmak için her türlü tedbirlere baş vurup durmakta isem de bilâkis daha ziyade cılızlaşmaktayım. Acaba bu tontonluğa bilemediğimiz bir sıhhî tedbirle vücudünüzü korumanızdan mı yoksa baba Ramizin çirei desti maharetinin fevkalâdeliğinden mi kavuşmaktasınız? Okuyucularımızdan tombul olmak isteyenlere ne yapmaları gerektiğinin bildirilmesini saygıyla rica ederim.

C — Çok gülün
Az yeyin
Su için
Bol giyin!